

MODALITĂȚILE DE ORGANIZARE, AMENAJARE ȘI OPTIMIZARE A SPAȚIULUI AGRICOL

Masterand DANIEL GABRIEL BOERIU
Universitatea "1 Decembrie 1918" din Alba Iulia

ABSTRACT: *Way of organizing, planning and optimization of agricultural space. History, and more so this showed us that the organization of agricultural space and technical means have become apparent or real areas unfit for agriculture in plantations and intensive crops, such as incompetence, indifference, desire to win could degrade or leave particularly fallow fertile soils. Moreover, the rational use of land by harmonizing with the natural conditions and socio-economic development requirements of organization and planning techniques takes specific issues around the various stages of development.*

Keywords: *organization of agricultural space, harmonizing with the natural conditions.*

Organizarea spațiului agricol presupune o folosire cât mai rațională a terenurilor cu destinație agricolă și are în vedere introducerea în circuitul agricol a tuturor suprafețelor neutilizate. Obiectul organizării spațiului agricol este de fapt teritoriul, organizarea și amenajarea lui sau mai exact exploatarea agricolă.

În conformitate cu prevederile Legii Fondului Funciar, organizarea și amenajarea teritoriului agricol are ca sarcină crearea condițiilor pentru o mai bună folosire a terenului, în scopul creșterii producției agricole. Ea se execută pe bază de studii și proiecte la cererea proprietarului, rezolvând următoarele probleme:

- corelarea dezvoltării agriculturii din spațiul analizat cu celelalte activități economice și sociale, stabilind măsuri pentru creșterea producției agricole;
- elaborarea de studii și proiecte de organizare și amenajare a exploatațiilor agricole;
- stabilirea rețelelor de drumuri agricole, ca o completare a rețelei de drumuri în general, integrate în organizarea și amenajarea de ansamblu a teritoriului, în scopul transportului producției și accesul mașinilor agricole necesarea procesului de producție.

În condițiile diversificării formelor de proprietate, problemele organizării

teritoriului agricol sunt mai actuale ca oricând și trebuie abordate de la general la particular, de la organizarea teritoriului național, județean, la cel local – comunal și organizarea proprietății, a exploatațiilor agricole, încheind cu organizarea și amenajarea categoriilor de folosință. Ea are rolul de a asigura concordanța între resursele financiare, cerințele ecologice și dezvoltarea agricolă preconizată.

1. Amenajarea teritoriului – instrument principal în organizarea spațiului agricol

Amenajarea teritoriului reprezintă ansamblul acțiunilor de pregătire a unui teritoriu, prin executarea lucrărilor de echipare, asanare, nivelare, defrișare, etc. , pentru a-l face corespunzător unor destinații și funcțiuni stabilite prin studiile de organizare a teritoriului respectiv.

1.1. Amenajările antierozionale

În condițiile geografice specifice României, circa 69% din terenurile agricole sunt terenuri aflate în pantă, supuse procesului de degradare a solului prin eroziune. La declanșarea acestui proces distructiv participă mai mulți factori, dintre care cei mai importanți sunt : structura

litologică, panta și intervențiile antropice nechibzuite (defrișările). Prin variatele sale forme de manifestare, în suprafață și în adâncime, eroziunea a afectat o suprafață considerabilă – 7,3 milioane de hectare – din care circa 4 milioane de hectare puternic și foarte puternic erodate, prezente în Subcarpați, Podișul Bârladului, Podișul Getic, Podișul Transilvaniei.

Combaterea efectelor distructive ale eroziunii solului necesită efectuarea unor complexe lucrări de îmbunătățiri funciare, care au modificat și modifică configurația inițială ale terenurilor agricole. Amenajarea antierozională a terenurilor agricole din zonele colinare și montane trebuie să vizeze: stăvilirea proceselor de eroziune în limite tolerabile; să reducă scurgerea apelor de suprafață; să asigure înmagazinarea lor în sol pentru a fi folosite eficient de către plante; să creeze condiții optime pentru mecanizarea lucrărilor agricole.

La alegerea schemelor de amenajare a terenurilor arabile din aceste zone trebuie să se țină seama de anumite criterii:

- solele și parcelele să fie orientate și dimensionate în concordanță cu înclinarea, lungimea, forma și expoziția versanților, cu condițiile pedo-litologice specifice;
- structura culturilor și rotația acestora trebuie să asigure capacitatea maximă de fixare și de protejare a solului, mai ales în perioada ploilor erozive;
- lățimea culturilor în fâșii și distanța între lucrările antierozionale trebuie să reducă eroziunea sub limitele tolerabile.

Principalele sisteme și amenajări antierozionale practice sunt:

A. Sistemul de lucrări în direcția curbelor de nivel – care se aplică în pante cu o înclinare mai mare de 3 grade, dar prezintă eficacitate numai pe versanții cu înclinări de până la 10 grade. Pe pantele mai mari trebuie completat cu alte lucrări sau măsuri antierozionale.

B. Sistemul de organizare antierozională în fâșii – reprezintă o alternanță, pe același versant, a unor fâșii formate din

culturi ce oferă solului protecție antierozională diferită. Aceste fâșii se organizează ținând cont de curbele de nivel și au în vedere încadrarea culturilor slab protectoare între culturi bune protectoare pentru sol. Sistemul în fâșii se aplică pe pantele de 8 – 16 grade înclinare. Stabilirea lățimii fâșiilor de culturi se poate face ținând cont de criteriul eroziunii anuale admisibile.

C. Sistemul antierozional cu benzi înierbate constă în crearea, pe direcția generală a curbelor de nivel, a unor benzi înierbate, semănate cu plante bune protectoare pentru sol – ce limitează fâșiile cultivate (benzile înierbate se înființează în general pe pante de 12 – 25 grade înclinare). Ele au rolul de a dispersa scurgerile de pe versanți și de a reține o parte din materialul în suspensie, transportat de ape. Amplasarea benzilor înierbate se face la distanțe ce depinde de panta:

- pe terenuri cu pantă de 8-12 grade, distanța între benzi este 150-200 m;
- pe cele cu pante de 12 – 16 grade, de 50 -150 m.

În funcție de forma versanților, benzile înierbate pot fi amplasate la diferite distanțe:

- pe versanții cu profil drept benzile se amplasează la distanțe egale;
- pe cele cu profil concav la distanțe mai mici în partea superioară a versantului.
- pe cele cu profil convex benzile se amplasează la distanțe mai mici în partea inferioară a versantului.

D. Terasarea versanților s-a efectuat din cele mai vechi timpuri, în toate zonele geografice, căpătând o diversitate de forme și denumiri. În antichitate terasarea s-a realizat, în principal pentru extinderea suprafețelor cultivate, ulterior avându-se în vedere și limitarea proceselor de eroziune.

Acest tip de amenajare a versanților are o serie de avantaje tehnice, organizatorice și chiar hidrologice, precum și multiple efecte pozitive:

- se asigură controlul scurgerii de suprafață și se reduc vitezele de scurgere;
- prin reducerea înclinării naturale a terenurilor se îmbunătățește bilanțul apei

din sol și se asigură un control al apelor în exces;

- se valorifică terenurile cu pante foarte mari prin culturi intensive;
- permite extinderea mecanizării.

Doar pe terenuri predispușe la alunecare prezintă dezavantaje, deoarece terasele accentuează acest fenomen, prin crearea unor rupturi în profilul versanților. Dintre principalele tipuri de terase avem:

- *Terasele trepte sau terasele banci*, care se realizează mai ales pe terenurile cu pante mai mari de 15%, fie în zonele aride, fie în zonele cu o populație densă, unde a fost necesar să se ia în cultură și suprafețele cu pante mari. După înclinarea pe care o are platforma terasei față de panta versantului, terasele în trepte pot fi:

- terase trepte – cu platformă orizontală;
- terase trepte – cu platformă înclinată în sensul pantei generale a versantului;
- terase trepte – cu înclinarea platformei în sens invers pantei generale a versanților;
- terase trepte – pentru irigații, cu apă în cădere liberă, în zonele unde s-a introdus irigarea ozorului (China, Japonia, Filipine, Indonezia, Malaiezia).

- *Terase valuri (terase creastă)* se amenajează pe terenurile cu pante reduse, până la 12%, fiind cele mai răspândite în S.U.A.

În țara noastră, terasele realizate în trecut, prin intermediul arăturilor repetate, rasturnate în „jos”, numite și „agroterase”, reprezintă un element elocvent al continuității activităților agricole stabile, practicate de români în zona montană, fiind întâlnite și azi în zona munților Poiana Ruscă, Metaliferi, latura nordică a Munților Apuseni, în Munții Retezat, Șureanu, Căndrel, Rodnei, Călimani, etc.

E. Canalele

- *Canalele de nivel pe versanți* asigură reținerea afluxului meteoric provenit de pe suprafața de recepție dintre doua canale. Ele se amplasează cu precădere pe versanții sau sectoarele de versanți din preajma obârșiilor formațiunilor torențiale, pentru a opri înaintarea acestora, prin reținerea debitelor

lichide.

- *Canalele înclinate pe versanți* servesc pentru controlul și conducerea apelor în exces și asigură evacuarea dirijată a acestor ape de pe terenurile cu pante neuniforme, cu alunecări sau predispușe la alunecări. Au o eficiență maximă în cazul terenurilor cu permeabilitate redusă.

F. Sistemele de culturi și economia conservării solului. De-a lungul mileniilor, pe măsură ce cererea de alimente își sporea presiunea asupra posibilităților de aprovizionare, agricultorii au pus la punct tehnici ingenioase pentru extinderea culturilor pe terenuri care fuseseră considerate nepro-ductive, evitând în același timp și eroziunea și menținând productivitatea solului.

Printre aceste tehnici se numără terasarea, irigațiile și aplicarea unor sisteme de culturi specifice: asolamete, lăsarea ogorului în pârloagă, lucrarea „minimă” a pământului.

Prin alternarea culturilor prășitoare cu cele dense (plante leguminoase pentru fân) ritmul mediu anual de eroziune a solului poate fi menținut la un nivel tolerabil.

Lăsarea pământului în pârloagă, și cultivarea lui din doi în doi ani a dat posibilitatea agricultorilor să cultive pământul atât în zonele semiaride, cât și la tropice, pe terenuri sărace în substanțe nutritive. De cele mai multe ori, pentru a limita eroziunea prin efectul vântului, sistemul lăsării pământului în pârloagă se practică simultan cu sistemul de culturii în fâșii. Fâșiile intermitente cultivate în fiecare an slujesc drept paravane de vânt pentru protejarea zonelor lăsate în pârloagă.

Sistemul lucrării minime a pământului cunoaște o expansiune constantă mai ales în nordul S.U.A., în zona cultivată de porumb. Prin aplicarea acestui sistem pământul nu mai este arat, solul fiind protejat de ploaie și vânt de resturile recoltei anterioare rămase la suprafață.

1.2. Irigațiile

Prin irigații se înțelege aprovizionarea controlată a solului cu cantități de apă suplimentare față de cele primite în condiții naturale astfel încât să se asigure producții

agricole ridicate și constante, pe cât posibil și din punct de vedere calitativ superioare. Agricultură reclama și ea cantități foarte mari de apă, în funcție de felul culturii, de perioadele de dezvoltare și de situația climatică a unei regiuni. Apă pentru diversele sisteme de irigații (canale, bazine, stropitori) poate fi luată din râuri, lacuri, bazine de retenție, ape subterane).

Inceputurile irigațiilor se pot cita încă de acum 4 000 de ani, când se practicau în Egipt și în China, iar mai târziu, în Mesopotamia și India.

Irigațiile în România, la scară industrială, sunt destul de recente, dacă avem în vedere că în 1938 erau irigate numai 15 000 de ha și acestea în jurul orașelor Târgoviște, Ploiești, București, Buzău, Focșani etc, unde se irigau culturile de legume. Pe scară largă, ele au început după 1950, când s-au creat condiții favorabile. Numărul sistemelor de irigație existente în țara noastră a crescut considerabil, printre cele mai mari remarcându-se sistemul Mostiștea cu 240 500 de ha, Carasu cu 197 300 de ha, Giurgiu-Razmirești cu 140 800 de ha, Ialomița-Calmatui cu 138 000 de ha și Sadova-Corabia cu 74 300 de ha.

Parasirea sistemelor de irigații din jurul orașului Bagdad a transformat terenurile, foarte productive odinioară, într-un adevărat desert. Cartagina, altădată înfloritoare datorită rețelei sale de canale, a devenit astăzi un centru situat în zona desertică a Saharei.

Pe de altă parte, în unele regiuni ale Pamantului, practicarea irigațiilor irrationale a dus la degradarea solurilor prin înmlăștinire. De aceea este foarte necesar să se cunoască aspectele legate de structura solului și de necesarul de apă al culturii respective, atunci când se procedează la irigarea acestora.

Apă dulce reprezintă 3,5% din volumul total de apă al hidrosferei. Printre soluțiile avute în vedere pentru a satisface necesarul de apă mereu crescut, amintim: desalinizarea apei de mare, panzele subterane și folosirea gheturilor polare.

Cel mai spectaculos experiment american în acest domeniu este instalația pentru desalinizarea apei marine din California, care dacă se vor confirma previziunile, va fi cea mai mare din lume și unde, pentru prima dată, se folosește pe scară largă energia atomică în dublu scop: al desalinizării și al producerii energiei electrice. Instalația completă de desalinizare a fost prevăzută a avea o capacitate finală de aproximativ 570 mil. l de apă distilată pe zi. Proiectul a mai prevăzut ca instalația să fie construită pe o insulă artificială în Oceanul Pacific la o distanță de aproximativ 800 m de coasta Californiei de sud, la circa 40 km la sud de Los Angeles, în vecinătatea plajei Bolsa Chica, deservind deci o regiune semiaridă și cu una din cele mai ridicate densități de populație din lume.

De mai bine de o jumătate de secol, uzinele Atlas din Bremen (Germania) construiesc instalații de desalinizare a apei de mare, destinate la început obținerii de apă pentru alimentarea azanelor, mai târziu și a apei potabile la bordul vapoarelor. Prima instalație pe uscat a fost montată de această întreprindere în Africa de SV (Namibia), în 1954. De atunci, instalațiile Atlas s-au răspândit în toată lumea. La târgul de la Hanovra, din 1972, a fost prezentată pentru prima dată o machetă a uzinei de test care va putea acoperi necesarul de apă potabilă al unui oraș de 400.000 locuitori: 50 mil. l pe zi. Tot în 1972, în luna august, a fost dată în funcțiune prima instalație de desalinizare a apei marine din Europa, destinată aprovizionării comunale cu apă potabilă, în Insula Helgoland.

După cum se știe, Australia este continentul unde repartizarea cu totul disproporționată a precipitațiilor face ca 40% din suprafața lui să aibă caracteristici de desert. De aceea, experții de la Universitatea din Adelaida au elaborat un plan potrivit căruia continentul ar putea fi irigat cu apă obținută din aisbergurile provenite din Antarctica. Munții plutitori de gheață ar urma să fie transportați în dreptul coastelor cu remorhore puternice și supuși unui proces lent de topire.

Un sistem de tevi ar putea sa asigure transportul apei astfel obtinute in regiunile din interiorul continentului. Ideea are o origine mai veche, datand de la mijlocul secolului al XIX-lea, cand se transporta gheata din lacurile inghetate si din calota de gheata a Alaskai pana in California. In 1899 si 1900 mici ghetari au fost remorcati din Tara de Foc, de-a lungul coastelor chiliene, pana la Valparaiso si chiar pana la tarmurile peruviene, pe trasee depasind 4000 km distanta. Reluata in zilele noastre actiunea a fost gasita interesanta, realizabila din punct de vedere tehnologic si rentabila economic. Este vorba de a repera acele aisberguri deja formate, care si-au inceput deriva pe ocean, reperarea lor fiind posibila gratie satelitilor. S-a calculat ca din calota de gheata a Antarcticii se desprind anual insule de gheata totalizand 600 km³, iar din calota de gheata a Arcticii 470 km³. Ramane sa se rezolve problema remorcarii acestor uriasе surse potientiale de apa potabila, ceea ce este o sarcina dintre cele mai dificile, a carei rezolvare apartine viitorului.

Apele subterane, constituie rezerve apreciabile a caror exploatare este avantajoasa datorita apropiarii de cele mai multe ori de zona in care este nevoie de ele, protectie fata de poluare si evaporare, exploatarii esalonate si cu investitii mai mici decat cele necesare crearii de rezervoare de suprafata. Pentru toate aceste motive utilizarea apelor subterane a crescut mult in ultimele decenii, in Franta estimandu-se ca 60% din apele utilizate provin din panzele subterane si numai 40% direct din cursurile de suprafata. Importanta apelor subterane este covarsitoare pentru regiuni desertice cum sunt Sahara sau Kara-Kum.

Pentru Sahara se estimeaza existenta unui bazin artezian imens cu o suprafata de 600.000 km² inclus in orizonturi de nisip pe o grosime de 500 m, la adancimi ce variaza intre 75 m la El Golea si 1700 m langa Tonggourt. Volumul de apa al bazinului a fost evaluat la $6 \cdot 10^{13}$ m³ si este alimentat azi de ploile ce cad pe ansamblul suprafetei bazinului.

2. Lucrări ameliorative

2.1. Lucrările agro-pedoameliorative

Afectează profilul de sol pe adâncimi ce depășesc stratul arat, iar efectele se manifestă pe o perioadă de 3 până la 5 ani. Cele mai importante și tipice lucrări de acest gen sunt:

- *Amendarea cu calcar* – duce la optimizarea reacției și a stării de saturație în baze a solurilor acide.

- *Amendarea cu gips* - are ca scop îmbunătățirea însușirilor solurilor saturate prin diminuarea conținutului de sodiu, ca urmare a aplicării de material bogat în sulfat de calciu.

- *Spălarea solurilor* – este o măsură radicală de ameliorare a solurilor saturate, dar numai în cazul în care acestea se află pe terenuri amenajate în acest scop. Perioada optimă a spălărilor este toamna și începutul iernii, când pierderile prin evapotranspirație sunt reduse.

- *Afânarea adâncă* – contribuie la sporirea spațiului lacunar al orizontului de sol, la ameliorarea regimului aerohidric, la diminuarea excesului de umiditate, dar și a deficitului de umiditate. Această lucrare se execută pe suprafețele agricole care sunt afectate succesiv de exces și deficit de umiditate în timpul anului, dar care nu sunt afectate de alunecări de teren, au pante mici de 12%, astfel încât să fie accesibile mecanizării și nu sunt influențate de nivelul ridicat al apei freaticе.

- *Omogenizarea stratului de sol* se execută pe solurile stratificate – atunci când apar efecte negative asupra culturilor, determinate de stagnarea îndelungată a apei, întreruperea aprovizionării cu apă din pânza freatică, acumularea selectivă a sarurilor solubile.

- *Aportul de material pământos* se execută pe terenuri amenajate special (sere, solarii), pe crovuri de dimensiuni reduse, pe terenuri sărăturate și constă în copertarea unor soluri inapte pentru producție.

- *Fertilizarea ameliorativă* este o acțiune de restaurare a fertilității și de creștere a

fertilității solurilor care au pierdut această însușire fiind foarte slab alimentate sau lipsite de humus. Fertilizarea ameliorativă se realizează prin fertilizare organică, fertilizare minerală cu fosfor și potasiu, fertilizare cu micro elemente.

2.2. Lucrări hidroameliorative

Lucrările de prevenire și combatere a inundațiilor și excesului de umiditate constau în executarea unor rețele de canale pentru desecări și de diguri pentru apărarea împotriva deversărilor.

La nivelul României, terenurile inundabile totalizează circa 3,5 milioane hectare, cele mai multe fiind localizate în Delta Dunării, Câmpia Română și luncile râurilor interioare. La acestea se adaugă întinse suprafețe cu exces de umiditate, estimate la peste 7 milioane hectare și în prezent în Delta Dunării, Câmpia Banatului, Câmpia Crișurilor, în bazinele hidrografice ale Mureșului, Someșului, Siretului, Argeșului, Ialomiței, Oltului, etc.

Cele mai numeroase lucrări de acest gen s-au efectuat, în primele decenii ale secolului XX, în zona Câmpiei Timișului și Crișurilor, unde au fost desecate vaste zone mlaștinoase și au fost înlocuite râurile divagante; iar ulterior în a doua jumătate a secolului, în lunca Dunării, unde s-au realizat sute de kilometri de îndigui, au fost desecate Balta Ialomiței și Balta Brăilei, precum și întinsele arii lacustre Poteleu, Greaca – Gostinu, Boian, Călărași – Pietrele, etc.

3. Organizarea terenului agricol

Organizarea terenului agricol din moșia așezărilor omenești, din perimetrul fermelor sau exploatațiilor agricole de cele mai diferite tipuri este o activitate deosebit de complexă, care trebuie să răspundă cerințelor unei agriculturi intensive. Dar durabile, prin crearea cadrului de folosire rațională a terenului, de conservare și ameliorare a solurilor, utilizarea cu eficiență maximă a sistemelor hidroameliorative, a utilajelor și

mașinilor agricole, în condițiile diversificării formelor de proprietate și a tipurilor de exploatașie agricolă.

Organizarea terenului agricol are ca obiective:

- identificarea „surselor” de teren pentru creșterea suprafețelor agricole și îndeosebi a celei arabile;
- amplasarea și dimensionarea categoriilor de folosință, corespunzător profilului, dotării și echipării tehnice;
- organizarea terenului arabil în mod diferențiat în funcție de condițiile naturale;
- amplasarea și amenajarea terenurilor destinate plantațiilor pomivitice, pășunilor și fânețelor naturale sau pajștilor cultivate;
- stabilirea necesarului de lucrări antierozionale, agropedoameliorative;
- stabilirea rețelei de drumuri agricole etc.

3.1 Organizarea terenului arabil

Este o activitate complexă de amplasare a culturilor agricole, de stabilire a asolamentelor, solilor, parcelelor de amplasare a drumurilor de exploatare astfel încât să se creeze condiții optime pentru folosirea cât mai rațională și completă a pământului, a dotării și echipării tehnice.

Asolamentele - ca expresie a corelării condițiilor naturale din teren cu structura culturilor - reprezintă distribuția culturilor agricole în spațiu și asigură:

- condiții organizatorico-teritoriale optime pentru exploatarea eficientă a terenului;
 - creșterea capacității de producție a terenului;
 - reducerea scurgerilor pe versanși și deci prevenirea proceselor de degradare a solului prin eroziune;
 - îmbunătățirea însușirilor fizico-chimice ale solului;
 - armonizarea factorilor ecologici și a particularităților biologice ale plantelor de cultură în cadrul rotașiei culturilor etc.
- Factorii care determină stabilirea asolamentelor în ferme sau exploatașii

agricole sunt: specializarea unităților agricole; condițiile de favorabilitate a reliefului, climei, apelor; potențialul de producție a solului.

Amplasarea și dimensionarea drumurilor agricole. Agricultură, ca ramură de producție a economiei naționale, prin natura producției și a întinderii mari pe care se realizează, implică un volum important de transporturi. Transportul îngrășămintelor, seminșelor și altor materiale necesare de pregătire a terenurilor, transportul recoltelor de pe câmp spre sat sau spre centrele de depozitare și consum reprezintă o activitate deosebită, cu o pondere apreciabilă în structura cheltuielilor.

Drumurile agricole sunt drumuri de exploatare, destinate satisfacerii nevoilor de transport locale, dimensionarea lor făcându-se în raport cu intensitatea traficului și cu caracteristicile mijloacelor de transport, respectiv ale utilajelor și mașinilor agricole folosite. Ele sunt grupate în:

- drumuri de categoria I, ce deservesc terenuri agricole întinse, de peste 10.000 ha, au o lățime de 5,5 m, lateral fiind delimitate de zone de siguranță de 0,75 m lățime;
- drumuri de categoria a II-a - care asigură circulația în cadrul exploatațiilor de 1.000-10.000 ha agricol, cu un trafic anual de 5.000-50.000 tone; au o lățime mai redusă, de 4 m și o zonă de protecție de 0,5 m;
- drumuri de categoria a III-a - deservesc masive de terenuri agricole sub 1.000 ha sau un trafic sub 5.000 t/an; au lățimea de numai 2,75 m și o zonă de siguranță de 0,375 m (conform actelor normative care reglementează proiectarea, aplicarea și întreținerea drumurilor agricole).

3.2. Organizarea și amenajarea pășunilor naturale și cultivate

În organizarea și amenajarea pășunilor proprietate publică, de stat sau individuală se au în vedere două elemente principale: delimitarea unătăților de exploatare care

asigură iarba pentru o grupă de animale, pentru toată perioada de pășunat, și dimensionarea parcelelor de pășunat în așa fel încât să asigure necesarul de masă verde pentru toată grupa de animale, pe o perioadă de 6-8 zile pentru taurine și 9-10 zile pentru ovine.

O importanță deosebită prezintă *amplasarea locurilor de adăpat*, care trebuie să profite de prezența cursurilor naturale de apă, a izvoarelor, lacurilor etc. și să se realizeze cu cheltuieli minime.

3.3. Organizarea și amenajarea terenurilor pomivitive și de hamei

Vizează, ca și în cazul terenului arabil, amplasarea și dimensionarea optimă a parcelelor și tarlalelor, corespunzător condițiilor de relief, sol și topoclimă, trasarea rețelei de drumuri, amenajarea sistemelor de susținere necesare, precum și a unor construcții specifice acestor culturi (magazii, hale, platforme).

Majoritatea suprafeșelor pomivitice fiind din zona de deal și podiș, unde predomină versanșii, acțiunile de organizare a teritoriului au în vedere și măsuri și lucrări antierozionale (consolidarea ravenelor, stingerea ogașelor, terasări etc.), lucrări de evacuare a excesului de apă rezultat din ploii sau izvoare de coastă. Lucrările de amenajare trebuie să asigure, de asemenea, cantitățile de apă necesare stropitului și chiar irigației, când plantațiile sunt prezente în zone cu climat arid.

BIBLIOGRAFIE

1. Căndea, M.; Cimpoeu, I.; Bran, F.: *Organizarea, amenajarea și dezvoltarea durabilă a spațiului geografic*, 2004.
2. Ștef, V.; Contor, I.: *Organizarea spațiului geografic*, 2009.
3. Zotic, V.: *Componentele operationale ale organizării spațiului geografic*, 1998.
4. <http://ro.wikipedia.org>.